

i Overskriften i Betænkningen har Flertallet sat Noget ind i Andragendet, som ikke staar deri. Der staar „at skaffe ham Opreisning“ for den Behandling, han ifølge Andragendet fra Indenrigsministerens Side er blevet underkastet. Jeg veed nu ikke, om det er rigtigt saaledes at læse Noget ind i en Sag, det har jeg ialtsald ikke kunnet være med til. Jeg kan kun tage en Sag, som den ligger for, og denne Sag ligger jo ganske simpelt for saaledes uden de Forklaringer, som ere komne frem fra den ærede Ordfører idag, at en Fernbancassistent er forflyttet fra et Sted til et andet, og at han beder den høie Rigsdag om at tage denne Sag i sin Haand. Der er forresten den Beshynderlighed ved denne Sag, at Andrageren ikke har henvendt sig til Folkethinget. Hvorledes denne Sag egentlig er kommen her til os, det veed jeg ikke rigtigt. Jeg veed meget godt, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Hollstein) har indbragt den her, og jeg veed ogsaa godt, at den høitærede Formand har sendt den til Udvalget, men da jeg ser, at den er stilet til Rigsdagen, saa kan jeg virkelig ikke vide, hvorledes Folkethinget egentlig kommer til at forhandle denne Sag saaledes uden videre. Jeg kan efter Alt dette kun anbefale, at man afviser denne Sag af disse forskjellige Grunde, hvad jeg altsaa foreslaar og anbefaler til det høitærede Thing.

Formanden (Berg): Jeg skal i Anledning af det ærede Medlems Ytringer, hvorved det forekommer mig, at han, om end med andre Ord, gjentager Ministerens Paastand om, at Thinget ikke var besejret til at behandle dette Andragende, bede ham efterse de paagjældende Paragrafer i Grundloven, som handle om Thingets Ret med Hensyn til indkomne Andragender, og de dertil svarende Paragrafer i Forretningsordenen, og jeg nærer da det Haab, at det ærede Medlem vil faae en anden Anskuelse. Jeg vilde sætte Pris paa, at saadanne ubesejrede Paastande med Hensyn til Thingets Competence holdtes ude af Debatten.

Ordføreren (M. S. Larsen): Jeg skal blot oplyse det ærede Medlem om, at det er gaaet ganske naturligt til, at Folkethinget har faaet dette Andragende, idet Andrageren har henvendt sig til et Medlem af Thinget med Anmodning om at indbringe Andragendet; derved er hele Gaaden løst. Naar det ærede Medlem har talt om, hvad der forelaa i Udvalget, kan jeg dog sige, at der har foreligget tilstrækkeligt Materiale til, at man kunde danne sig en Mening om Sagen.

Der har jo foreligget den Bedkommendes Andragende med en Afskrift af hans Afleds-begjæring, og paa det Grundlag var Udvalget ifsaad til at danne sig sit Standpunkt. Hvad Andrageren vil, ogsaa det tror jeg fremgaar ganske klart af Andragendet, idet han jo til Ministeren har henvendt sig med en Begjæring om at faae Sagen undersøgt, og det er blevet negtet ham. Det er derover, han klager, og naar han saa kommer til Thinget her, maa fornøstigtvis hans Andragende gaa ud paa det Samme. Naar man da ikke vil hænge sig i rent subtile Formaliteter, tror jeg, at man let vil kunne finde ud af Sagen.

Rosen: Jeg har nu faaet at vide, at der staar i Andragendet, at Andrageren ønsker en Undersøgelse. Det staar der forresten ikke, men jeg vil nu antage det. Der staar rigtignok, at den er bleven negtet af Indenrigsministeren, men i Overskriften staar ikke det, men der staar „at skaffe ham Opreisning“, og det er noget ganske Andet end at foranledige en Undersøgelse (Modsigelse af Ordføreren). Nei, om Forladelse, det er ikke det Samme, Opreisningen kan først komme, efter at Undersøgelsen er anstillet, men ifølge Overskriften er det forudsat, at den Bedkommende er forurettet, og det er han i intet Tilfælde. Selv om Alt, hvad den ærede Ordfører har fremført, skulde forholde sig rigtigt, er den Paagjældende dog ikke berettiget til nogen Opreisning, thi der er ikke stiet ham Noget som helst, hvortil ikke hans Foresatte have været berettigede, og man kan ikke forlange nogen Opreisning, naar man ikke er stiet nogen Uret, og der er som sagt ikke stiet ham nogen som helst Uret. Forresten vil jeg tillade mig at gjøre den lille Bemærkning, at jeg meget godt veed, at dette Thing er berettiget til at spørge og til at forlange Oplysninger om alle Ting af Ministrene. Dertil er der imidlertid givet en ganske bestemt Form i Grundloven, og det er Forespørgselen. Lige saa godt veed jeg selvfølgelig, at dette Thing er berettiget til at forhandle de Andragender, der ere indkomne til det, men det er en anden Ting at behandle et Andragende og komme til det Resultat, at Andragendets Indhold er saaledes, at dette Thing skal blande sig deri. Det er netop derfor, fordi efter min Opfattelse dette Andragendes Indhold ikke er af denne Beskaffenhed, at jeg tilraader, at Thinget ikke skal beskæftige sig dermed, men ganske rolig lade det ligge. Jeg har ikke faaet noget tilstrækkeligt Svar, ialtsald ikke af den høitærede Formand — hvilket jeg selvfølgelig heller ikke kan forlange — paa